

скалъ. Прѣдчувствието е най-искренния приятель. То съвѣтваше Ботйова да потърси убѣжище отвѣдъ ромънския брѣгъ, кждѣто ще намѣри втори „другари“ слѣдъ другаритѣ, паднали въ Стара Планина.

И по пжтя отъ Калоферъ „за Москва“ той не „пжтувалъ“, — той е лѣтѣлъ.

На 17. или 19. септември вечерта Ботйовъ замръкналъ въ Гюргево, въ кръчмата на Димитъръ Царски. Въ Русчукъ, чини ми се, Стоилъ Поповъ, единъ отъ замѣсенитѣ въ Мидхатъ-пашовитѣ реформаторства, съ когото случайно се срѣшналъ, му посочилъ „свърталището на хжшоветѣ“. Стоилъ Поповъ е билъ нѣщо като дѣсна ржка на Мидхатъ паша, и редакторъ на вилаетския вѣстникъ „Дунавъ“. Стоилъ Поповъ е знаелъ нѣщо за българскитѣ хжшове, за които Ботйовъ го питалъ съ голѣма прѣдпазливост. Може да се допусне само, че къмъ свѣдѣнията си изъ Калоферъ, чрѣзъ хората на Добри войвода за мѣстопрѣбиванието на хжшоветѣ, нѣщо ще да сж додали и тие на Стоилъ Попова, безъ тоя да подозира, че прѣдъ него стои единъ заклѣтъ душманинъ на султана.

Както и да е, отъ Русчукъ Христо Ботйовъ минава въ Гюргево съ прѣдварително рѣшение да потърси „народнитѣ хайдутѣ.“¹⁾

Послѣднитѣ лжчи на есенното слънце замирали въ мжтнитѣ води на Дунава, когато нашия поетъ пристѣпилъ прага на ниската кръчма. На одескиятъ възпитаникъ направила силно впечатлѣние обстанов-

¹⁾ Твърдѣнията на З. Стояновъ за срѣщата съ нѣкаква руска мисия, за свадбуването въ Русчукъ у сжщия Стоилъ Поповъ, който, казано между другото, играеше посрѣдническа роля между шпионитѣ и Мидхатъ паша, и т. н. (вж. Опитъ за биография стр. 82—96.), сж чиста фантазия. Глупостъ е сжщо така твърдѣнието, че отъ желание за „нови разнообразности и приключения, намислилъ (Ботйовъ) да потърси друга земя за живѣне“ (тамъ, стр. 82).